

ESCRIC AIXÒ mentre els meus alumnes universitaris fan un examen. Recordeu aquella sensació? Aquells nervis? Aquells moviments estranys dins d'un que generen ansietat i por i cert descontrol.

Els miro. Uns es mosseguen les ungles. D'altres miren al buit i es rasquen la barba. N'hi ha que suspiren, es toquen els cabells, em miren interrogants o fan males cares. És el normal.

En dues hores avaluaran coneixements que han d'haver adquirit en mesos i que, segurament, hauran interioritzat i après, en algunes hores del cap de setmana. Poques.

Un, ara mateix, em demana resposta a una pregunta i em diu que necessita

ajuda perquè no ha pogut estudiar. Són així. Tenen aquest morro. Són joves i malgrat ara estan nerviosos, creuen que es menjaran el món i tot el que hi ha dins, sense empassar.

Un s'ha d'examinar per adoptar un fill, però no ho ha de fer per tenir-ne 10.

Ja em sembla bé.

Aquesta força es va perdent, lògicament, potser en base a hòsties de la vida i et vas creient que no pots menjar-te res. Ni el món, ni la crisi, ni un bon bistec amb patates. I aquest desànim, aquesta pèrdua d'energia, tampoc és bo. Un ha d'ajustar les seves experiències i les se-

ves possibilitats a la realitat, però també cal mantenir el somni, la força, el morro de dir: no he estudiat, respons tu?

Veure'ls fer l'examen... Recordar quan els feia jo... em fa pensar en les coses de les que t'examines i les coses que no. Per exemple... un s'ha d'examinar per aprovar una assignatura com Empresa 2.0, però no s'ha d'examinar per muntar-ne cap.

Un s'ha d'examinar per adoptar un fill, però no ho ha de fer per tenir-ne 10. Un s'ha d'examinar per poder exercir com a metge, arquitecte o psicòleg, però no per ser polític.

I sí, aquí és on volia arribar, of course. Perquè els miro, miro els meus alumnes ara, patint, suant la cansalada per una

assignatura més aviat senzilla d'una carrera que és més aviat assumible i que ja ha passat una mica de moda i penso, comparo i m'enfado, amb la majoria de polítics del nostre país.

Amb aquells que, ben asseguts a la poltrona, sense massa esma, ni massa ganes, ni massa de res més que anar fent i ocupant-se d'ells i no del país. Amb aquells que parlen de democràcia i s'aixen en bloc perquè d'una votació no els n'agrada el resultat. Aquells que parlen de ser d'esquerres i castiguen els que pensen lliurement.

Tots aquests no han fet examen. Perquè si n'haguessin fet, no haurien aprovat. Jo els el faria ara, a tots, i si no aproven, al carrer. A aquests, ni convocatòria de setembre.

CULTURA

Música de la nit

La nit, amb un cel estrellat o amb la llum de la lluna a les fosques en el cor de les persones, evoca les sensacions més íntimes en somnis més provocadors. La nit és un decorat del teatre de l'ànima que revoluciona els sentiments i les fibres més sensuals del cos esperen les carícies d'un follet o d'una fada. L'Orquestra de Cambra de Granollers amb obres de Mozart, Borodini i Bocherini desenvolupa un programa nocturn d'una intensitat còsmica i mítica que convidava l'oient a un passeig més enllà de la il·lusió per retrobar-se en l'interior de l'ànima una veritat musical de sons intersiderals i de vibracions humanes que demanaven als batecs del cor els moviments de l'emoció total. L'amor humà narrat amb notes musicals assoleix una dimensió mística que transporta el cos a la sala de ball de les estrelles. Estimar rodejats de punts lluminosos d'intensitat sideral és un regal de valoracions ultraterrenes. Caminar pels carrers del teu poble o de la teva ciutat acompanyat per la música inspirada en les tradicions populars alena un espectacle tan humà que per la seva plenitud transforma els pobles en un jardí amb les flors de la vida d'un cromatisme immortal. Somiar reposant el cos sobre la gespa amb el somriure de la lluna o entre els llençols de l'estança més amorosa gaudint dels compassos d'una serenata nocturna converteix la persona en un ser, per uns moments, transformat lumínicament en un astre del cel de la humanitat i poèticament en un ser tot esperit per convertir els somnis en realitat. L'Orquestra de Cambra de Granollers va convertir el temps del concert en una eternitat de felicitat. Les explicacions del director de l'orquestra anteriors al concert foren una posada espiritual en escena que desvetllà la complicitat cultural en un sentir-te creador al compàs del director i al ritme de la música. Aquests moments de felicitat musical reanimen la capacitat creativa posicionant tota la personalitat en un camí de la vida més afectiu i efectiu.

XAVIER SOLANAS

Joan Sala Vila

los rípios de Francisco Barbachano

La política es el arte de todo lo que es posible, y para muestra un botón el desmadre entre partidos sean blancos, sean negros, o sean descoloridos. Cada día es más difícil evitar las corruptelas y no hallar en cada esquina alguna acción deshonestas. Confías en un partido le votas como Dios manda y el día menos pensado, algún golfo te defrauda. La política, a la baja, sin duda se va instalando y eso crea al ciudadano gran hastío y desencanto harto de tanto mangante, casi siempre apoltronado.

¡Preocupante!

CONCURS

Fotografia popular, un art

Un concurs de fotografia promou sempre la possibilitat de descobrir nous valors al costat d'altres que ja ho són. El Centre Cultural La Marineta de Mollet presenta una exposició que mostra la gran afició existent a la comarca per l'art fotogràfic. Dues modalitats temàtiques palesen la sensibilitat del fotògraf a l'hora de captar el missatge de l'indret i la qualitat artística. El tema Mollet presenta, com és lògic, un percentatge considerable de participació i a l'hora descobreix aquella sensibilitat, que sovint al passar-hi pel seu costat, no es capta. El fotògraf esdevé un promotor cultural que convida a fer propi

el paisatge urbà i sentir-se joiós de poder gaudir-ne. Moltes vegades s'ha visionat la A de la paret de l'Ajuntament, la A del poeta Brossa però al contemplar-la fotografiada s'hi descobreixen vivències que resten amagades. El tema lliure té la peculiaritat de sensibilitats descobertes, per exemple, en els ulls d'un gat o en la tanca metàl·lica d'un espai lúdic amb insinuacions extraordinàriament poètiques. Sense cap mena de dubte la flaire poètica esdevé la constant en totes i cadascuna de les fotografies concursants.